

Ebba Brinck håller jubileumstal vid 40-årsjubileum i BORÅS SJUHÄRAD IWC
Tre minuter med Inner Wheel den 14 november 2013.

We – for women.

När jag såg årets valspråk så klack det till i mig - - Ja visst, det var ju samma härliga klang jag kände då - för evigheter sedan . på åttiotalet Kvinnor kan! Självförtroendet steg enormt när jag tog mig ner till Göteborg, vandrade runt på ”Kvinnor kan”-mässan och i triumf hembär en jätte- dekal med ”Kvinnor Kan” på och klistrade upp på insidan av garagedörren så maken skulle se den.

Samma känsla fick jag när jag var med på Convention i Haag och förstod vad vänskap över gränser betyder. IW-are från hela världen samlade för att förhandla – ja – men också för att knyta vänskapsband, lära oss om varandras länder och baxna inför så mycken glädje i att utbyta erfarenheter på kvinnors vis. Vänskapen är ju det STORA med IW.

Från allra första början , PÅ FEMTIOTALET i Borås höll IW-damerna lunchsammanträden. Långlunch en torsdag i månaden, gärna avslutad med kaffe och cognac. Hur kunde en småbarnsmamma eller yrkesarbetande kvinna klara det? Jag beslöt att IW skulle jag definitivt inte vara med i, men som ni märker – man kan ändra sig!

Sammanträden var på den tiden på Stadshusgrillen i stadshuset. Källarmästare Einar Pettersson med IW-hustru Viola, flyttade över verksamheten till Annelundsvillan och vi följde med. Luncherna blev kvällssammanträden och 1973, klubbarna två. Borås Sjuhärad IWC och Borås Ullsaxen IWC. Som flest var vi ca 60 medlemmar i varje klubb. Vi hade även med 4 damer från Ulricehamn. De turades om att köra i ur och skur. Den färgstarka Britta Uddenberg, dotter till Karl-Gerhards visförfattare, Karl Evert, drog med sig damerna från Ulricehamn och glädde oss alla med att uppträda i sin fars frack och sjunga hans visor.

Jag blev medlem 1974 i Borås Sjuhärad IWC och trivdes på en gång. Blev väl omhändertagen av de äldre medlemmarna. Det var ju inte så farligt att komma in i en klubb ”bara” för att man var gift med en rotaryan. Tvärtom, ett fint sätt att knyta kontakter och finna vänner. Spännande var det också med de internationella klubbkontaktarna. Detta var före EU och vi svenskar var inte så utåtriktade som idag.

Jag kom ihåg vad Agneta och jag fnissade över norska Lörenskogs brev som avslutades med ”husk kopp”. De hade knytka på sina möten.

Det blev en massa brev att skriva och kopiera för sekreteraren. Alla klubbarna i distriktet + VU + alla medlemmar. Det gällde att kunna be för gratis kopiering och papper. Ur sekreterarsynpunkt måste dataåldern vara välsignad!

Jag kan inte berätta om brev utan att tänka på Agda Hedberg. Agda var en glad, intensiv och hängivet engagerad Innerwheelare. Ingenting var omöjligt för henne. När vi klagade över portokostnaderna sade hon ”jag går med breven i Borås. Jag skall ändå ut med hunden”. Och det gjorde hon – ända upp i hög ålder. Hon hade många brevvänner bl.a. Betsy i England. De beslöt att de skulle mötas på Convention i Brighton och vi deltog alla

livligt i att hitta en hatt åt Agda som igenkänningstecken. Damerna möttes och hade sedan kontakt högt upp i åren.

När jag kom med i styrelsen blev jag mer engagerad. Litet extra jobb – men inspirerande roligt. Man ser ansikten och blir intresserad på ett helt annat sätt. Som distriktssekreterare reste jag med distriktspresident Astrid Franzon och distriktspresident Inger Hammer till klubbarna i distriktet. Vi känner oss hedrade att ha haft 2 distriktspresidenter i vår klubb.

Resorna var trevliga med mycket IW-prat, men det blev ofta sent. En underbar nattlig tur minns jag särskilt. I månsken bilade vi från Grebbestad, Inger och jag, när en praktfull älgjur dök upp vid vägkanten. Skönhetsintrycket finns än på min näthinna, och det blev tyst i bilen.

Framtiden för klubbar som Inner Wheel, Ladies Circle, Zonta m.fl kommer alltid att finnas. Det finns alltid behov för oss att komma samman, prata och känna samhörighet.

(Hjälpbehoven är stora i världen , det ser vi inte minst idag. Förr fanns i Borås en "kvinnoklubbarnas gemensamma organisation" där man gjorde gemensam sak med insamlingar och katastrofhjälp. Idén är bra, men ersätts väl idag av TV-galor och stora välgörenhetsjippon.)

Jag tror ändå, med en dåres envishet, att närheten till vänner och glada skratt förlänger Livet .

Ebba Brinck